

[Statsministeren.]

nok set af den økonomiske årsoversigt, at man dér forsigtigt skønner, at det ikke alene skulle komme ud af verden, men måske endda omsættes til et overskud på omkring 100 mill. kr. For det første vil jeg gøre opmærksom på, at et sådant skøn jo altid er usikkert, for det andet, at der i denne opstilling ikke er taget hensyn til, at der kan komme udgiftsstigning til tjenestemandslønninger; der kommer ganske givet en stigning i udgifterne til forsvaret, og det er jo noget, som oppositionen gerne vil være med til, så vidt jeg har forstået. Derfor mener jeg også, det er realistisk at gå ud fra, at gør vi ikke noget ud over det, jeg her har nævnt, vil statsbudgettet for året 1962-63 kasse-mæssigt højst balancere. Det er en forbedring i forhold til året 1961-62, men det er ikke en tilstrækkelig forbedring, når vi ser tilbage på tiden for 2 år siden, hvor vi havde et overskud på 400 mill. kr., og når vi ser på den situation, vi er i med betydeligt stærkere efterspørgselspres. Med en forventning om, at dette vil være ved ind i 1962, er balance på kassebudgettet ikke tilstrækkelig.

At situationen er anspændt på mange områder, er også kommet til udtryk derved, at renten det sidste halvandet års tid har været ret stærkt stigende, måske ikke netop i de senere måneder — det er nærmest, som om der er en ganske svag tendens til nedgang; men vi har jo et meget højt renteniveau, til trods for at vi i 1961-62 har haft en pengeudpumpning, en forskydning på næsten 1 000 mill. kr. på statsbudgettet, hvilket har forøget likviditeten, og til trods for de udenlandske lån, både de lange og de korte. Til trods for alt dette har vi haft en høj rente, og med henblik på fremtiden må vi vel sige — det er det andet hovedpunkt, jeg gerne vil understrege — at med den økonomiske vækst, som vi ønsker, og de investeringer, som er nødvendige, er det højst uheldigt, hvis vi på lidt længere sigt skal regulere vort økonomiske liv så udelukkende og så stærkt over rentepolitikken, som det er sket i det sidste års tid.

Alt dette gør jo, at regeringen naturligvis har overvejet situationen, og resultatet af vore overvejelser er bl. a. de lovforslag, som er fremsat i dag. Jeg kan kort sige, hvad

vi mener der skal gøres. For det første må man bremse på statsudgifterne. Det er jo en tanke, der meget naturligt melder sig, når der er en tendens til, at der er for lidt overskud, at man så holder igen på statsudgifterne. På dette område ligger det jo sådan, at der er stærke ønsker herom i alle kredse, men det viser sig jo gang på gang, at når man skal til at praktisere disse ønsker, støder man på vanskeligheder. Vi kan bare tænke på den drøftelse, der lige er blevet ført her i salen om at påbegynde et nyt tredje universitet i Odense, noget, som jo alle, så vidt jeg forstod, var enige om er meget væsentligt; man taler endog om et fjerde universitet. Og sådan er det på en lang række områder. Vi har brug for betydelige beløb til finansiering af fællesopgaver, såvel inden for trafiksektoren som inden for uddannelse og forskning og jo også på en lang række områder inden for sygehusvæsenet, åndssvageforsorgen o. s. v. Selv om jeg altså mener, at det er særdeles væsentligt — og jeg ved, den højtærede finansminister deler denne opfattelse — at vi holder igen på statens udgifter så godt som vel muligt, så tror jeg dog ikke, at man alene ad denne vej kan rette situationen op.

En anden ting, som jeg også anser for væsentlig, er, at vi holder byggeriet inden for den kapacitet, vi nu engang har. På den ene side må alle vel anerkende den betydelige vækst, der har fundet sted i byggeriet, såvel for industribyggeriet som for boligbyggeriet, på den anden side har de fleste vel også efterhånden erkendt, at man kan ikke bygge mere, end hvad man har materialer og arbejdskraft til, og det punkt er vi nu nået hen til. Men her støder man igen på dette: på den ene side er vi klar over, hvad det drejser sig om, på den anden side er byggeriet jo en af de ting, som presser sig stærkest på. En af de ting, som spillede den største rolle under valgkampen, var kravet om, at der skulle bygges flere boliger. Heroverfor synes jeg man må gøre opmærksom på for det første, at der er bygget flere boliger, langt flere end før, men for det andet, hvis man skal bygge endnu flere boliger, må det ske på bekostning af andet byggeri, og så ligger det op til dem, der hævder, at man kan bygge flere boliger, at sige, hvad det er for andet byggeri, der skal holdes stærkt igen på. Et af de områder,